

Sygn. akt III CSK 57/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku H. S.

przy uczestnictwie P. [...] S.A.

w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę
180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 września 2015 r. Sąd Okręgowy w K. w wyniku apelacji uczestnika postępowania zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji i oddalił wniosek o ustanowienie na nieruchomości wnioskodawczyni, za wynagrodzeniem, określonej służebności przesyłu na rzecz uczestnika. Sąd drugiej instancji podzielił zarzut zasiedzenia przedmiotowej służebności z dniem 19 września 2006 r., po upływie 20 lat posiadania w dobrej wierze. Uznał, że przyjęcie dobrej wiary uczestnika uzasadnia to, iż budowa na gruncie wnioskodawczyni urządzeń przesyłowych odbyła się na podstawie stosownych pozwoleń administracyjnych.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. stwierdzając potrzebę dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 172 § 1 w zw. z art. 7, art. 285 § 1, art. 305¹ i art. 305⁴ k.c. z uwagi na występującą w orzecznictwie rozbieżność w kwestii tego czy wzniesienie przez przedsiębiorcę przesyłowego na cudzym gruncie urządzeń przesyłowych na podstawie stosownych pozwoleń i decyzji administracyjnych uzasadnia przyjęcie, iż uzyskał on posiadanie służebności w dobrej wierze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli skarżący powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ze względu na istniejące w orzecznictwie sądów rozbieżności w wykładni określonego przepisu prawa, powinien wskazać przepis, którego wykładnia jest w orzecznictwie sądowym niejednolita, określić w jakiej kwestii występują rozbieżności i wykazać, że one rzeczywiście istnieją, przedstawiając rozbieżne orzeczenia sądowe dotyczące tej samej kwestii (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tych okoliczności. Przytoczone przez nią orzeczenie Sądu Najwyższego przyjmujące dobrą wiarę przedsiębiorcy

przesyłowego przy obejmowaniu w posiadanie cudzej nieruchomości w celu budowy urządzeń przesyłowych na podstawie odpowiednich pozwoleń administracyjnych dotyczy zasiedzenia służebności, a więc wykładni art. 172 § 1 w zw. z art. 7, art. 285 § 1 k.c. Natomiast pozostałe przytoczone wyroki, w których Sąd Najwyższy wyraził stanowisko odmienne, dotyczyły roszczenia o zasądzenie na rzecz właściciela od przedsiębiorcy przesyłowego wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości, a więc odnosiły się do wykładni art. 224 i art. 225 k.c. Przytoczone orzeczenia nie mogą więc świadczyć o rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego na tle wykładni wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów. Można tylko na marginesie stwierdzić, że zdecydowanie przeważa w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, iż budowa na cudzym gruncie przez przedsiębiorstwo urządzeń przesyłowych na podstawie stosownych pozwoleń administracyjnych, uzasadnia przyjęcie jego dobrej wiary przy ocenie czy i kiedy doszło do zasiedzenia służebności (porównaj, oprócz orzeczenia wskazanego w skardze kasacyjnej także między innymi orzeczenia z dnia 10 lipca 2013 r. V CSK 320/12, z dnia 7 maja 2014 r. II CSK 472/13 i z dnia 4 czerwca 2014 r. II CSK 520/13, nie publ.).

Także okoliczność, że niektóre sądy powszechne zajęły w określonych sprawach inne stanowisko nie świadczy o rozbieżności w orzecznictwie sądowym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., bowiem sądy są niezależne w orzekaniu i mogą w konkretnych sprawach zająć inne stanowisko niż linia orzecznictwa Sądu Najwyższego a taka rozbieżność może być wyeliminowana w toku instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest wziąć pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 520 § 3, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.